

Ett l-t barn. L-a undersåter. — Syn. Hørsam, Lydaktig.

LYDIGHET, f. 3. Egenskapen att vara lydig. *Barnets l. — Syn.* Hørsamhet, Lydaktighet.

LYDIGT, adv. Med lydadt. *L. utråtta husbondens befallningar. — Syn.* Hørsammelige, Lydaktigt.

LYDISK, a. 2. *L. sten*, svart kiselskiffer, som användes till probersten.

LYDKONUNG, m. 2. Konung, som lyder under en annan.

LYDKYRKA, f. 1. Kyrka, som hör under en annan hufvud- eller moderkyrka. — *Syn.* Annex, Kapell.

LYDNAD, m. sing. 1) Handlingen, då man lyder. *Med l. efterkomma ens befallningar. Af l. för honom. L. för lagen. — Syn.* Hørsamhet, Lydaktighet, Lydighet. — 2) Undergifvenhet för ens väld, regering. *Bringa upproriska undersåter till l. Hålla ett underkufvad folk i l. — 3)* Väld, makt att uttvinga, fordra undergifvenhet. *Slå under ens l. Bringa en nation under sin l.*

LYDRIKE, n. 4. Rike, som lyder under ett annat.

LYFTA, v. a. 1. o. 2. (Isl. *Lyfta, Lopta*, af *Lopt*, luft, loft) 1) Medelst användande af kroppskraften eller af redskap, maskin, föra något högre upp i luften eller förflytta det ifrån ett ställe, föra det upp ifrån marken eller något underlag. *L. foten, armen. L. händerna mot höjden. L. någon af hästen, ur vagnen, ur sadeln. L. dörren af hakarna. L. en säck på ryggen. Han förmår icke ensam l. stenen. L. någon öfver en gårdesgård.* (Neutralt) *L. på hatten*, föra den helt litet upp ifrån hufvudet och åter påsätta den; äfv. upplyfta den ifrån något underliggande. *L. ankar*, se *Ankar*. — *L. af, bort, fram, på, upp, ut*, se *Aflyfta*, &c. *L. i'n, ned.* — *Syn.* Upplyfta, Höja, Upphöja. — 2) (om penningar o. d.) Uppbära, uttaga. *Jag har hos honom en summa penningar att l. L. ett arf, arfsmedel. — V. n. (jäg.) Flyga upp.*

LYFTANDE, n. 4. Handlingen, då man lyfter.

LYFTARM, m. 2. Arm (på hjulstock, bokverksstamp, m. m.), hvarmed något lyftes. Kallas äfv. Friskel.

LYFTJERN, n. 3. Jernredskap, som begagnas att lyfta något med.

LUFTMUSKEL, m. 3. pl. — *muskler*, (anat.) Muskel, som tjänar till att lyfta någon del af kroppen.

LYFTNING, f. 2. 1) Se *Lyftande*. — 2) (i litteratur) Egenskapen att höja sig öfver det vanliga. *L. i språk. Man finner hos honom ingen l. — Syn.* Högre flygt.

LYFTPANNA, f. 1. Panna, som ej är inmurad, utan kan lyftas af och på.

LYFTVALS, m. 2. (mek.) Vals, som tjänar till att lyfta något.

LYKTA, v. a. 1. (af gam. verbet *Luka*, tillsluta) Göra slut på, bringa till slut. — *Syn.* Se *Sluta*, v. a. — *V. n.* och *L-s*, v. p. o. d. Slutas, ändas. *Det l-r (l-s) illa för honom. — Syn.* Se *Sluta*, v. n. — *Lyktande*, n. 4. [Lyckta.]

LYKTA, f. 1. (Isl. *Lucktarn*) 1) Litet redskap, hvars väggar äro af något genomskinligt ämne (glas, horn, o. s. v.), och som nyttjas att derinuti sätta ljus eller lampa, för att med skenet deraf lysa sig i mörkret, antingen i fria luften eller på eldfarliga ställen. Har åtskilliga sammansättningar, såsom: *Glas-, Horn-, Stall-, Skepps-*

lykta m. fl. — 2) (jäg.) Rund träbotten, omgifven med påspikad väf, hvilken utspännes med tunnband, och hvaruti fåglar insätts till hemforsling eller lock. [Lyckta.]

LYKTARM, m. 2. Från ett hus utskjutande jernarm, hvarpå en lykta hänger.

LYKTBÄRARE, m. 3. 1) En, som bär en lykta. — 2) En 2 tum lång, fjärillik insekt i Brasilien, hvars panna är förlängd i en stor blåsa, hvilken lyser som en lykta. *Fulgora laternaria.*

LYKTGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. 1) (skämtv.) Person, som i vissa städer, på mörka aftnar, tillhandagår utevarande med att lysa dem med lykta. — 2) (naturl.) Liten, liksom hoppande, blåaktig låga, som sväfvat öfver kärraktigt mark och ställen, der djurlemningar ruttna. Förmodas härröra af fosforbundet syrgas. De mindre kallas *Irrbloss*.

LYKTMASK, m. 2. Se *Lyktbärare*, 2.

LYKTPÅLE, m. 2. pl. — *pålar*. På offentligt ställe upprest påle med lyktarm, hvarpå en lykta hänger.

LYKTTÄNDARE, m. 3. En, hvars sysselsättning är att tända gatlykterna i en stad.

LYKTTÄNDNING, f. 2. Gatlykternas tändning i en stad.

LYMFATISK, a. 2. (fysiol.) *L-t kärl*, som förer lympha eller mjölksaft.

LYMMEL, m. 2. pl. *lymlar*. (t. *Lümmel*) Rå, oborstad, föraktlig karl. Brukas som skymford. — *Syn.* Hundsvott, Kanalje, Fåhund, Svinhund, Svinpels, Rackare, Oxe, Belghund, Best, Bängel, Gynnare, Gunstig herre, Junker. — *Ss.* *Lymmelaktig, -aktighet*.

Anm. Ordet hette i äldre språket *Lümmel*, förmodligen af Isl. *Hloma*, vara i dvala, trög, sömnig.

LYMPHA, l'ymfa, f. sing. (lat.) Se *Mjölksaft*.

LYNGA, f. 1. Bugt, hvari ett tåg uppskjutes. *Lägga ett tåg i l-or.*

LYNNE, n. 4. 1) (ursprungl.) Beskaffenhet. *Tidens l. Ett språks l. — Deraf Skaplynne. — Syn.* Se *Beskaffenhet*. — 2) (särskilt) a) Naturlig sinnesbeskaffenhet. *Han har af naturen ett svårt lynne. — Syn.* Temperament, Sinne, Sinne-lag. — b) Den tillfälliga beskaffenheten af en människas sinne. *Vara vid godt, muntert, elakt, dåligt l. Han är i dag vid sitt elaka l. Sätta i godt, elakt l. — Deraf sammansättningarna Gladlynt, Mjållynt. — Syn.* Sinnesstämmning, Stämning. — c) Glad sinnesstämmning. *Han är i dag vid l.*

LYRA, f. 1. I. Kast med bollen vid bollkastning. *God, dålig l. Taga l.*, taga bollen i luften.

LYRA, f. 1. II. 1) Det äldsta stränginstrumentet hos Grekerna. — 2) (fig.) Skaldekonsten. — 3) (nat. hist.) Ett slags fisk. — 4) (astr.) En nordlig stjernbild. — 5) (tekn.) a) Del på en öfverskäreres. — b) Metallskifva, som är försedd med en öppning eller upphöjning af bestämd storlek, hvilken tjänar till rättelse, då en under arbete varande pjes skall bringas till viss storlek eller skapnad.

LYRFLIKIG, a. 2. Se *Lyrtaggad*.

LYRFORMIG, a. 2. Som har formen af en grekisk lyra (bem. 4).

LYRIK, -i'k, f. sing. Se *Lyrisk poesi*.

LYRIKER, ly'rick'r, m. 3. Lyrisk skald.

LYRISK, a. 2. Som lämpar sig för musik och sång. *L. poesi*, det slag af skaldekonsten, hvarigenom skalden framställer sin egen känsla. *L. skald*, som sysselsätter sig med denna del af skaldekonsten.